

## “No vull renunciar al meu passat”

Entrevista a Mari Martínez, ex-cantant dels Doble Buble que, amb dos dels ex-components del conegut conjunt, han format un nou grup diferent en tot però amb un nom que recorda vells temps : D.B.

**O**rgullosa del seu passat i esperançada pel seu futur, la Mari arriba a l'entrevista amb els retalls de premsa de deu anys de música sota el braç.

La veu i líder dels històrics Doble Buble, ara D.B., sorprèn pel seu caràcter actiu i engrescador que invita a una conversa distesa i informal. Amb els estudis de magisteri fets però abandonats, la Mari viu de la música i per la música.

—*¿Com sorgeix D.B.?*

—És conseqüència de Doble Buble, un grup que va fer tres elapés i que va tenir, al seu moment, molta importància. Llavors, tot d'una, per culpa d'una mala gestió de *management*, es va aturar el grup. Vam estar un temps fofuts, però a poc a poc en Ramon i jo ens vam començar a trobar, fèiem coses per nosaltres mateixos, alguna actuació. Fou llavors quan vam pensar que en teníem ganes i vam anar a la mateixa casa discogràfica perquè encara teníem contracte com a Doble Buble. Audiovisuals de Sarrià ens va prometre la lluna i a l'hora de la veritat tot fou diferent i pitjor. A partir d'aquesta segona ensopagada vam decidir crear el nostre segell discogràfic, D.B. produccions.

—*¿Per què aquest canvi de nom?*

—Segons els DB, Doble Buble som tots, sis persones amb tres LP (*Urbi et Orbi*, *Clava't* i *Vides Exemplars*). En Joan Ribó (productor d'Audiovisuals de Sarrià) va dir que mentre tingués el nom del grup i un component ja podia muntar Doble Buble

quan li donés la gana, fou llavors quan registrà per ell el nom. Després del fracàs del tercer disc que provocà la dissolució del grup, ell insistí que si volíem tornar-hi, encara que només fóssim tres, ens hauríem de dir Doble Buble. Nosaltres, per respecte als altres membres del grup, no ho vam voler fer i vam trencar amb la discogràfica.

—*¿Però les sigles denoten un retorn als orígens...*

—Sí, amb tota la intenció del món. Fa deu anys que hi sóc, des dels catorze, i no vull renunciar al meu passat. Si sóc ara com sóc és conseqüència del que he fet abans.

—*¿Així i tot, a causa de la reestructuració del grup hi ha hagut també un canvi d'estil musical?*

—Sí, hi ha un canvi de mentalitat. Abans ens *flipàvem* pels teclats, ara cerquem i ens decantem per les acústiques; a més, tots els grups de rock ho fan, fins i tot a la televisió et demanen que toquis algun tema acústic. És el que ara agrada.

—*¿Com és el nou disc?*

—És bàsicament intimista, trenca amb tot. Mostra una altra manera de fer música, no és un producte per a masses com amb Doble Buble que, encara que era un públic mínim, intentàvem abarcar al màxim. Els temes abans eren més oberts, sense ficar-se massa en res i amb una superficialitat que ens permetia arribar a molts llocs. En canvi, veient que actualment el rock en català funciona i tira endavant, ens hem permès el luxe de no ser tan superficials.

—*¿Us heu exigit la matei-*

*xa qualitat que quan éreu Doble Buble?*

—Abans amb Audiovisuals de Sarrià teníem molta infraestructura, lletres de Quim Monzó, Maria Jaén i Ramon Barnils, producció musical amb bons músics com Paco Trinidad, estudis amb gravacions acurades i una presentació dels discos molt detallista i acurada. Érem superficials fins al final. Ara és tot el contrari, ens hem d'espavilar ja que ens han tret aquella plataforma que ens caracteritzava.

—*¿El nom del disc (Bumerang) té connotacions de retorn?*

—És per a dir que ja hi érem i ara tornem. Una mica perquè ens empenyaria que ens diguessin oportunistes ara que la cosa funciona. Igualment però, també ho faria, encara que estigués a Austràlia, m'enrotllaria amb algú que toqués uns bongos, algú que fes anar a la guitarra i seguiria cantant, perquè m'agrada, independentment de la projecció que tingui.

—*¿I com és ara que la cosa funciona?*

—Ara funcionen només quatre grups que omplen un Sant Jordi ajudats pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya encapçalat per Ressons i el senyor Ramon Muntaner. Aquesta moguda està guiada per les institucions igual que a la "movida madrileña" hi havia l'ajuntament d'allà. El que fan ara ja ens ho van fer a nosaltres, només per posar-se medalles els polítics, quan és el grup qui s'ho ha treballat. Si es volen ficar en pel·lícules que s'hi fiquin de

veritat, però si el que volen és posar-se medalles que se-gueixin igual.

—*¿Vosaltres com us hi veieu en aquest boom?*

—Jo me'n sento fora, no hi puc entrar. Per la trajectòria i el temps, per exemple, quan jo cantava pels escenaris els dels Pets ens venien a veure. Vinc d'una altra pel·lícula. No només m'hi trobo lluny, sinó que vull desmarcar-me'n al màxim. M'hi sentiria incòmoda i és una cosa que no va amb mi.

—*¿Quin futur creus que li espera a a q u e s t boom?*

—Ara tot-hom es d e s t a p a p e r q u è pensen que si toquen en català p o d r a n traure un disc amb més facilitat que si ho fan en un altre idioma. Però després, penso, quedaran els que realment els agrada la música. Actualment passen coses molt rares, perquè el país tampoc està normalitzat. Amb els Doble Buble ens havien arribat a tirar pedres i ous per cantar en català, i ara ho fan amb els de Sopa de Cabra perquè ho fan en castellà; ¿oi que ja hi ha rock en català? doncs deixeu-los fer.

—*Coincidim que és un bo-*



om de comarques, ¿què passa a Barcelona?

—A Barcelona els de comarques venim bàsicament a presentar el disc i que els barcelonins se n'assabentin. El rock crec que no ha estat mai urbà, sempre ha sorgit de poblets. Musicalment a les ciutats hi ha molta sofisticació,

als pobles som més austers i el contacte és més directe. Les grans ciutats només propicien que hi hagi contactes a les escoles de música i, a partir d'aquí, que surtin bons grups. Al meu poble, per exemple, no hi ha res però molts joves tenen les seves guitarres i fan els seus grups.

—¿Com ha rebut el públic als renovats D.B.?

—Hem fet poques actuacions i encara és d'hora per dir-ho, però tot i així vam convèncer bastant, sobretot amb la cançó *M'agrada*, que la vam presentar només amb la veu, els altres components del grup marcaven el ritme i feien els cors amb estètica

Madness total. Realment ens hem tornat molt contundents,

— En els pocs *bolos* que hem fet fins ara, hem vist ajuntar-se nostàlgics que volien recordar *Duble Buble* i jovenalla amb ganes d'escoltar un grup nou.

—¿Teniu vocació estatal?

—No, nosaltres tenim vocació universal. Amb la llengua que em moc millor és amb la meua, però no tinc manies per cantar en altres idiomes, en aquest disc hem inclòs una peça, de lletra anònima, en castellà, i una altra de la Janis Joplin en anglès. Jo, si vaig a França, m'encantaria cantar en català, però no ho puc fer, sóc realista.

—¿Què et sembla el programa de Catalunya Ràdio Catacrac?

—L'han obligat a fer des de les institucions, a més vol incloure massa continguts en tant poc de temps.

D'altra banda, cal dir que ha anat molt bé perquè d'altres emissores d'àmbit local el copien i això crea l'hàbit de *punxar* música en català.

Abans de marxar, modesta ella, ens ensenya un àlbum ple de fotos de l'última actuació, obsequi dels seus amics, que expressa una vitalitat que pot funcionar molt bé.

Quan li parlem de la posició número quatre a la llista dels 10 del *Catacrac*, no mostra una gran sorpresa i, com qui no vol la cosa, ho troba lògic; sobretot després de quedar-se amb la consciència tranquil·la per haver deixat clar que ells foren els pioners del que ara floreix amb tant d'esplendor i que hom anomena rock català.

amb molta canya al directe.

—¿Però el vostre públic com és?

**Oriol Cortacans i Alex Romaguera**

